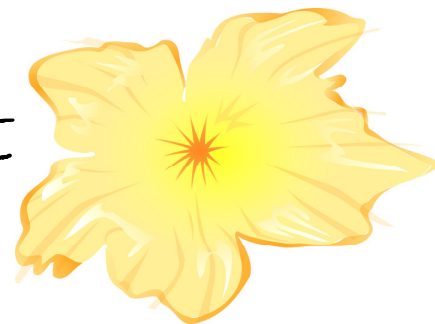

EndometriösNytt

Medlemsblad för
Svenska Endometriösföreningen

Ungdomens vår övergår till sommar!

När jag sitter och skriver ledaren är det strålande sol ute. Det känns bra efter en lång kall vår. Men endometriösvåren har inte varit kall – snarare het!

Det har hänt en hel del - här koncentrerar jag mig på det som rör ungdomar.

Först en återblick till en text jag skrev för ett drygt år sedan;

”Vi ger inte upp utan tror att Endometriösföreningen får stöd för sitt arbete (bla från våra politiker) med att informera allmänhet, sjukvården - speciellt Ungdomsmottagningar och skolsköterskor, samt olika beslutsfattare”

Våren 2008

Har vi fått möjlighet att informera både skolsköterskor och personal på Ungdomsmottagningar. Det blev en succé, stort intresse och många frågor.

Det kändes definitivt att vi gjorde en stor insats! (läs mer på sid 3)

Endometriösföreningen har bildat en **Ungdomsgrupp!** Vi har några alerta ungdomsmedlemmar som vill få fler att diskutera med och vill få kontakt med fler unga kvinnor som har eller misstänker att de har endometriös. För många kan det kännas bättre att diskutera endometriös, smärta, medicinering operation mm med jämnåriga.

Ungdomsgruppen kommer att ha en egen avdelning på hemsidan, diskussionsgrupp i Forum och från nr 3 2008 en egen sida i EndometriösNytt. Då kommer vi även att presentera dem som arbetar med Ungdomsgruppen.

Den som har idéer, frågor är välkommen att maila till ungdom@endometriosforeningen.com.

Till sist önskar jag våra medlemmar i alla åldrar en riktigt skön och avkopplande sommar.

Christina Liffner

Glad sommar önskar Styrelsen

Nummer 2 Juni 2008

I det här numret:

Ledare 1

Frågor och Svar 2

Notiser 3

Annas historia 4
av Anna Lundholm

Kontaktuppgifter 6

OBS!

Nytt lösenord
krokusar

Frågor och Svar

På årsmötena den 13 mars 2008 kom det in en del frågor från medlemmar. För att alla ska kunna ta del av dem så har vi sammanställt dem. Fler frågor och svar hittar du på vår hemsida.

1. Är endometriosis ärftlig?

Det är klart visat att det är 7 gånger ökad risk för dottern att utveckla endometriosis om mamman har det. Studier har även visat att det finns en ökad risk att utveckla sjukdomen om endometriosis finns på pappans sida. Dessutom finns det studier som visar att det finns 1-2 gånger ökad risk för kusiner att utveckla endometriosis om det finns i släkten.

2. Ger endometriosis en ökad risk för cancer?

Endometriosis på äggstockarna ger 4 gånger ökad risk för äggstockscancer. Studier har även visat att det finns en viss ökad risk för non-Hodgkin's lymfom, vissa endokrina tumörer, hjärntumörer och bröstcancer.

3. Hur lång tid efter operation är chanserna att bli gravid större?

Det finns inget enkelt svar på denna fråga då det är väldigt individuellt.

4. Bör man vänta viss tid efter operation innan nytt IVF-försök?

Nej det behöver man inte. De rekommendationer som vi har hört från olika läkare är att det är bra om det finns en koordinerad plan för operation/behandling av endometriosis och start av IVF behandling. Detta med anledning av att chansen att bli gravid ökar ju mindre aktiv endometriosis det finns.

5. Om endometriosen kommer tillbaka med outhärdliga smärtor får man ny operation eller är det endast en gång?

Numera undviker man att operera upprepade gånger om det inte är absolut nödvändigt. Det finns studier som tyder på att den ärrvävnad som bildas efter operation kan "locka till" sig endometriosis och göra så att endometriosen får bättre fäste. Detta är något som patient och läkare måste diskutera.

6. Hur kan man övertyga/utbilda Försäkringskassan?

En bra fråga som dess värre inte bara gäller Försäkringskassan. Det bästa är om man kan ha ett möte med Försäkringskassan och sin behandlande läkare som kan förklara vad endometriosis innebär. Ge dem en broschyr eller be dem ringa oss så berättar vi om sjukdomen.

7. Borde det inte finnas någon typ av ersättning att få ut som bidrag till det ekonomiska bortfall man får under åren. Finns det något sådant?

Det som finns är Högkostnadsskydd för medicin och sjukvård samt att man kan ansöka om Högriskskydd som innebär att man slipper karensdagen. Detta gör man hos Försäkringskassan och med hjälp av sin läkare.

8. Om man skulle vilja få hjälp med provrörsbefruktning och ej är beredd att ta diverse hormonpreparat innan det sker - Vart finns det då hjälp? Vad jag förstår finns ingen sådan klinik i Sverige eller? Var kan man vända sig i så fall?

För att genomgå en IVF måste man genomgå en hormonbehandling för att 1. kunna ta ut mogna ägg och 2. förbereda livmodern så att den kan ta emot ett befruktat ägg. Möjligen kan den första hormonbehandlingen undvikas om man använder sig av äggdonation.

Här finns information: www.vardguiden.se/Article.asp?Articleid_4686.

Kommande
Medlemsträffar:

Stockholm
10 September

Mer information
hittar du på vår
hemsida.

Där ser du också
om det finns
fler träffar eller
om någon träff
blivit inställd

Endometriosisföreningen har bildat en ungdoms- grupp

Vi har startat ett nätverk för ungdomar, se ledaren. Mer information kommer i nr 3 av EndometriosisNytt som utkommer i början av oktober.

Europeiskt samarbete

17 maj deltog två av styrelsens medlemmar i European Endometriosis Alliance (EEAs) andra möte. Nätverket EEA bildades i oktober 2004 med syfte att byta erfarenheter och arbeta tillsammans i olika frågor. EEA har bla uppvaktat EU med krav på att man ska fokusera på sjukdomen endometriosis inom alla arbetsgrupper (eller motsvarande) där det är relevant. Inom EU beräknar man att det finns 16 miljoner kvinnor med endometriosis! Mötet i maj fokuserade på nationella endometriosisföreningars roll, gemensamma aktiviteter mot EU-politiker samt behovet av gemensam "fundraising" och gemensam forskning. Ofta får undersökningar i ett enskilt land inte tillräckligt stort deltagarantal. Här ska man, enligt inbjudna läkare, ta fram rutiner så att samma undersökning kan genomföras parallellt i flera länder.

Många intressanta bilder visades, när dessa har distribuerats kommer vi att lägga ut ett urval på hemsidan.

Christina Liffner

Efterlysning!

I höstens nummer av EndometriosisNytt planeras olika teman om:

Problem med mage/tarmar

Endometriosis och ungdomar

Vad händer efter klimakteriet

Skriv till oss med dina tips och råd på sådant som fungerat för dig, frågor som du vill att vi ska ta upp mm.

redaktionen@endometriosisforeningen.com

Tack för din hjälp!

Redaktionen för EndometriosisNytt

Endometriosisföreningen på kongress hos skolsköterskor

Riksföreningen för skolsköterskor hade kongress i Stockholm 17-18 april.

Endometriosisföreningen hyrde ett bord där vi stod i skift och svarade på frågor samt delade ut informationsmaterial. På fredag morgon höll läkare från Endometriosis-ARG en presentation om sjukdomen och på slutet av deras timme fick jag möjlighet att informera om patientföreningen och vår verksamhet.

"Bordet" var en succé, vi fick många frågor och kunskapsnivån var minst sagt varierande. Några kände (knappt) till endometriosis, andra hade god kunskap och berättade om hur de skickade alla flickor med misstänkt endometriosis vidare till Ungdomsmottagningen eller gynekolog. Alla var intresserade av våra broschyrer. Materialet hade en strykande åtgång och det har kommit massor av beställningar av framför allt ungdomsbroschyren.

ARG-läkarnas presentation är mycket bra, pedagogisk och här anpassad till att man vände sig till dem som träffar unga flickor. Skolsköterskorna uppmanades att ställa frågor om smärta, blödningarnas omfattning mm - när man är ung tonåring vet man inte vad som är " normalt".

Jag informerade om Endometriosisföreningen, våra mål och vårt arbete bad om hjälp att distribuera material via länsombuden. Svaret blev ett rungande ja från c:a 700 skolsköterskor.

och ungdomsmottagningar

FSUM, en sammanslutning för alla Ungdomsmottagningar hade kongress i Visby 8-10 maj. Temat för konferensen var "Lust". Men pga angelägenheten gav man plats för en presentation av endometriosis på fredag morgon.

Samma fina presentation av ARG-gruppen - men i rasan de fart, eftersom det Vulva-team som hade presentation före oss drog över tiden. När det var dags för Endometriosisföreningens inslag ville alla dricka kaffe - men jag lyckades fånga deras uppmärksamhet i 2 minuter och även här blev svaret på min fråga om samarbete ett rungande ja. Denna gång från c:a 500 personer verkamma vid en Ungdomsmottagning.

Christina Liffner

Annas Endometrioshistoria

Jag blev egentligen sjuk i endo i samband med att jag fick mens som 13-åring, men det var ingen som talade om för mig att det var onormalt att blöda så mycket och ha så ont. Som 16-åring opererades min högra äggstock bort pga en äggstockscysta på 4 kg, men jag såg mig inte som sjuk. Trots enorm mensvärk, kämpade jag mig igenom skolan. Jag lyckades inte bara skaffa mig en bra utbildning som matte/fysiklärare och civilingenjör i teknisk datavetenskap, jag lyckades även plugga ett par terminer i Australien. Efter avslutade studier jobbade jag ett tag som lärare, men det blev för jobbigt eftersom jag hade svåra smärtor pga en endometrioscysta. När cystan brast var jag tvungen att akutopereras och insåg att jag inte skulle orka jobba som lärare. Men jag tillfrisknade (trodde jag) och i samband med IT-boomen fick jag jobb som systemutvecklare på ett företag med lysande framtidsutsikter inom bank- och försäkringsbranschen.

Min karriär såg strålande ut, jag var kär och nyförlovad och såg med tillförsikt på framtiden. Men bara 6 månader senare, precis innan min provanställning var avslutad, ramlade himlen ner. Jag fick en cysta på den andra äggstocken och råkade ut för en läkare som var totalt känslokall. Eftersom jag ätit P-piller hade jag inte fått någon mens på ett par månader och han sa att "det finns förmodligen ingen funktion kvar i äggstocken" och "det är inget att göra annat än att ta bort även den andra äggstocken, det hinner jag göra innan semestern, boka en tid hos sköterskan därborta". Det var första gången jag fick höra att jag hade endometriosis. Jag hade slutat äta P-piller eftersom vi ville skaffa barn och här står han och säger att han ska skära bort alltihop innan han går på semester. Istället för att jobba för att jag skulle få behålla min fertilitet ville han vara ledig. Han var dessutom en väl ansedd endometriosspecialist. Därefter blev allt svart, jag fick en chock och svarade inte på tilltal på ett dygn. Kuratorn på avdelningen försvarade läkaren in i det sista och min fästman körde mig till psykiakuten.

Jag blev sjukskriven av en psykiatriker pga chocken och i min desperation sökte jag "a second opinion" på ett annat sjukhus. De konstaterade att jag hade en cysta, men att min livmoder förberedde sig för en menstruation så viss funktionalitet fanns kvar att rädda; om man skulle operera på en gång vill säga. Eftersom det här inte var ett livshotande tillstånd för mig (bara för mina eventuella framtida barn) så var det 3 mån väntetid innan jag kunde få komma till operation. På 3 mån skulle cystan med all säkerhet att tagit

över och "dödat" min äggstock. Men i samband med min menstruation så gick cystan sönder och jag blev akutopererad. Min äggstock räddades och jag sattes på en hormonbehandling som försatte mig i ett medicinskt klimakterium (GnRh-agonist behandling). Samtidigt försökte jag komma tillbaka till jobbet och rädda min karriär.

Hormonbehandlingen gav mig hemskabiverkningar och några månader senare orkade jag inte längre utan ramlade rakt ner i en depression. Eftersom man bara kan gå på en sån här hormonbehandling i 6 månader utan risk för framtida men, och vi ville bli gravida så fick vi förtur till IVF (provörvsbefruktning). Totalt gjorde vi två försök och när de inte fungerade ramlade jag ännu längre ner i depressionen. Till sist blev jag så sjuk att jag blev inlagd på öppenspsyk. Förhållandet knakade i fogarna, han ville inte ha en sjuk, barnlös flickvän som inte kunde ha sex och som hade ont hela tiden. När jag på nytt fick en cysta, som denna gång vred sig runt äggstockens axel och hotade att strypa den, blev det återigen en akut operation. Jag var säker på att jag skulle dö av smärtan, och medan jag låg på operationsbordet flyttade min sambo ut ur lägenheten. När jag vaknade upp var jag ensam och utan pengar.

Anna och Försäkringskassan (FK)

Under tiden från det att jag fick min depression var jag sjukskriven för depression. Om jag inte hade haft den hade jag tvingats söka sjukskrivning för min endometriosis eftersom jag hade sådana oerhörda problem med smärta och biverkningar av behandlingarna. Men det behövdes ju inte eftersom jag redan hade en sjukskrivning. Men efter den senaste operationen, släppte depressionen och jag tvingades försöka få en fortsatt sjukskrivning för endast endometriosis. Det visade sig vara lättare sagt än gjort! Jag hade så ont att jag åt morfin dagligen och ändå tog jag mig ofta inte upp ur sängen pga smärta, och ett par gånger om året blev smärtan så jobbig att jag tvingades åka in och få morfin intravenöst. Att både få en sjukskrivning och få tillräckligt med smärtstillande var en kamp. De flesta läkare tittar på en som en drogmissbrukare när man ber om dessa tabletter. Till sist hittade jag en underbar endometriosis-specialist/läkare som tog mig på allvar och trodde på mig. Tillsammans med henne hittade jag en hormonbehandling som jag tålde och en smärtbehandling som jag kunde leva med. Det visade sig nämligen att en enda menstruation ledde till en cysta, och att mina cystor hade en benägenhet att spricka med medföljande

sjukhusbesök och operation. (I normala fall är det väldigt ovanligt att en endometrioscysta spricker på det sätt som mina har gjort.) Det var då bättre att jag konstant befann mig i ett medicinskt klimakterium, med alla risker det innebär av biverkningar i form av benskörhet, migrän, sömnbrist osv.

Under en tid gick det relativt bra att bli sjukskriven och att få medicin, men var 3:e månad blev jag emellertid sjukare på grund av stressen det innebar att KANSKE inte få en sjukskrivning och medicin. Vad skulle jag göra då, var skulle jag få pengarna ifrån, hur skulle jag klara av att betala hyran, hur skulle jag ta mig upp ur sängen osv??? Ett par år senare tog det stopp. Nu hade reglerna ändrats för de långtidssjukskrivna och man fick inte vara sjukskriven hur länge som helst. FK godkände inte min läkares sjukskrivningar. Jag blev inkallad till smärtkliniken där jag fick en smärtläkare som var både gynekolog och kurator i samma person, och som jag skulle träffa en gång i veckan och som skulle ta hand om min kognitiva behandling samt min smärtbehandling. Efter ett par samtal med henne gjorde hon bedömningen att endometriosis inte gjorde ont, och att det bara fanns i mitt huvud. Det starkaste hon skulle skriva ut var Alvedon och det fanns inte någon som helst anledning för mig att vara sjukskriven. Enligt henne var det BARA via jobbet man kunde få ett givande socialt liv. Varje gång jag varit hos henne tog det ett par dagar för mina vänner (jo, jag hade ett socialt liv utanför jobbet), att få mig att tro på livet och framtiden igen. Jag fick ställa in tre av fyra besök för att jag inte orkade gå dit, varken fysiskt eller psykiskt. Hon ville tvinga mig att gå på en 16 veckors kurs 4 mil från mitt hem, och OM jag inte skulle infinna mig 8 timmar om dagen skulle mina bidrag dras in. Därefter skulle det kunna göras en bedömning om jag kunde jobba eller inte. Om jag inte infann mig skulle jag friskskrivas och börja jobba. I det här läget tog jag mig knappt ur sängen MED morfinbaserade smärtstillare. I samband med detta så kom IT-kraschen och företaget jag en gång jobbade på blev uppköpta av ett multinationellt företag som friställde de flesta av mina gamla arbetskamrater. Till mig sade de att jag fick behålla min anställning så länge som jag inte gjorde några anspråk på lön och därmed kostade dem pengar. Som sjukskriven kostade jag ju ingenting. Alltså, så länge jag var sjukskriven fick jag ha kvar mitt jobb, om jag blev friskskriven eller började arbetsträna med lön skulle de ge mig sparken.

ett gemensamt möte på sjukhuset för att fastställa min framtida behandling med min endometriosspecialist, sjukgymnast, gynekolog/kurator och min handläggare från FK (en nyanställd paragrafryttare) var något av en fars. Min endometriosspecialist sa att jag inte klarade av att arbeta på några villkor, min kurator ansåg att sjukdomen (trots cystorna och operationerna) bara fanns i mitt huvud och att jag "inte kunde vara sjukskriven bara för att slippa bli arbetslös", min handläggare antecknade flitigt allt som sades samtidigt som min endometriosspecialist försökte viska till mig att allt skulle ordna sig på nåt sätt. Som svar på hotet att bli arbetslös så hittade min handläggare från FK att jag ju hade en lärarutbildning, och "där fanns det ju alltid jobb". Jag försökte förklara att jag lämnat läraryrket eftersom det var för jobbigt och att jag nu inte ens klarade av att sitta i en stol framför en dator och programmera på dagarna. Men lärare var nåt som de visste vad det innebar, systemutvecklare kunde de inte sätta sig in i vad det innebar och där kunde de alltså inte hjälpa mig. Till råga på allt hade företagsuppköpet inneburit att kontoret jag var anställd på nu var beläget nästan 70 km från mitt hem, vilket skulle göra bara pendlingen omöjlig (Jag får fruktansvärt ont av vibrationerna av att åka tåg eller bil). I det här läget hade jag gärna "provjobbat" för att bevisa att jag förmodligen skulle bli hämtad med ambulans på jobbet efter några veckor, men eftersom det skulle innebära att jag skulle förlora min anställning så tvingades jag ta kampen här och nu istället, även om jag insåg att jag skulle förlora. Efter mötet lyckades jag emellertid göra mig av med min smärt-läkare/gynekolog/kurator och få en ny kontaktperson på smärtkliniken om inte ifrågasätter mig när jag säger att jag har ont.

Papper skickades in till FK och mycket riktigt så ansåg deras läkare att jag var fullt arbetsför och att det inte fanns något som helst som hindrade att jag började arbetsträna. Ekonomiskt klarade jag nått och jämnt av att leva på sjukpenningen jag fick, och detta trots att jag tagit in en inneboende i min lilla tvåa på 53 kvm. Inbetalningskortet från CSN var som ett hån varje månad. Ett hån för att jag betalade för ett liv som jag inte hade möjlighet att leva, en utbildning som jag inte kunde använda mig av. För att spara pengar försökte jag även att bo hos, och leva så mycket som möjligt på mina fd arbetskollager. Om inte annat så för att spara matpengar. Jag är evigt tacksam för att de låter mig snylta på dem när jag har det som svårast. Om jag nu skulle bli utan sjukskrivning så skulle jag även bli arbetslös utan möjlighet att få en ny anställning. För att bli inskriven på arbetsförmedlingens avdelning för personer med handikapp så måste man garantera att man kan jobba minst 50 %, jag kunde inte ens garantera 10%. Jag gjorde upp en massa planer

på hur jag skulle göra för att undvika att hamna på gatan. Alltifrån att säga upp min lägenhet och praktiken flytta hem till mina föräldrar i Norrland, men skriva mig hos någon av mina fd jobbarkompisar för att få behålla värden jag fick hos min endometriosspecialist, till att hyra ut hela min lägenhet möblerad och flytta in på soffan hos mina vänner. Min pappa blev under den här tiden diagnostiserad med magcancer och alla trodde att han skulle dö. Min inneboende skaffade en egen lägenhet och flyttade ut, så den lilla inkomsten försvann och gjorde min pressade ekonomiska situation ännu mer pressad. Det hela slutade med att min kropp inte orkade längre och jag blev inlagd för galopperande smärtor (smärtor som med snöbollseffekt bara blir värre och värre) och morfin intravenöst i en vecka. Allt såg hopplöst ut.

Men så fick jag en ny handläggare på FK, en gammal dam som visste var skåpet skulle stå, och på dagen 4 månader efter det första FK-läkarutlåtandet, kom ett nytt utlåtande, från samma läkare. Det kanske hjälpte att den här läkaren precis blivit uthängd i lokalpressen som ett monster som aldrig sjukskrev NÅGON, oavsett hur sjuk han eller hon var. Det här nya utlåtandet sa precis tvärtom. Nämligen att "det ju måste vara så jobbigt att leva med så mycket smärta" och att "jag skulle vila upp mig". De planerade helt enkelt inte in någon rehabilitering, för det skulle jag inte klara av och jag fick sjukersättning i 2 års tid. Det här var sjukersättning och inte sjukpenning. Och det beräknas som 67% av det man haft i inkomst de senaste åren och är inte pensionsgrundande. Och de senaste åren hade jag bara haft sjukpenning vilket var 80% av min lön. Nu fick jag alltså 67% av 80% av min lön, vilket är lite drygt 50%. Min lön var bara en provanställningslön eftersom jag aldrig hann jobba så länge att jag hann löneförhandla, längre än så tog jag mig ju inte rent karriärmässigt. Det är många som inte tänker på att många som får sjukersättning (som ska vara 67% av din lön de senaste 5 åren) har gått på sjukpenning ett bra tag och att den reella ersättningen därför inte är mer än lite över 50% av det man hade i början. Det räckte inte för mig att leva på, men det var i alla fall en relativt stabil inkomst och stressen över hur jag skulle klara ekonomin minskade. *Sen visade det sig att jag via jobbet hade en försäkring som täckte upp till de 80% jag haft tidigare.* Jag lyckades även träffa en gammal bekant som saknade någonstans att bo, så jag fick återigen en inneboende. Det är dessutom en riktig solskenshistoria för vi är nu förlovade, men utan hans och andra underbara människors finansiella hjälp skulle jag leva på existensminimum.

Eftersom FK har 5 månaders handläggnings-tid för att godkänna en sjukersättningsperiod så blev mina 2 år egentligen bara 19 månader. Vill man få förlängd period måste man själv söka upp

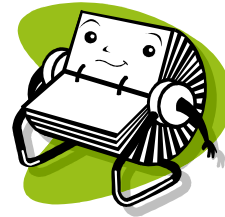
läkare och få intyg och kopior på journaler som behövs för att göra en ny ansökan, vilket naturligtvis inte är så lätt när man är sjuk och knappt orkar med vardagen. Nästa gång fick jag bara 18 månader beviljad sjukersättning. Under den här tiden har jag fått svår migrän som biverkning av mina hormonbehandlingar. Min försvagade kropp har även blivit väldigt infektions-känslig, och det senaste året har jag haft både njurbäckeninflammation och dubbelsidig lung-inflammation, vilket lett till långa sjukhusvistelser och lång och svår konvalescens. Jag och min nya fästman har försökt att göra nya IVFer, men våra båda försök har misslyckats. Förutom detta har jag utvecklat Otoskleros (en hörselsjukdom som är hormonberoende och vars snabba utveckling troligtvis är en bieffekt av alla hormonbehandlingar) och förlorat mer än 80% av min hörsel på mindre än 4 år. Så jag har nu påbörjat en ny kamp med FK, kampen för att få hörselhjälpmedel. Det här är en kamp för att få hjälpmedel så att jag kan prata i telefon, lyssna på föreläsningar, sitta med på möten osv. I förlängningen kommer de hjälp-medlen att kunna hjälpa mig att se på TV, gå på bio, gå på restaurang osv. För att inte tappa allt socialt liv är det här en kamp som jag måste ta, förutom kampen att få leva ett värdigt liv med endometriosis. FK vill inte ge mig arbetshjälpmedel eftersom jag är sjukskriven och inte kan jobba, men eftersom jag har en anställning har jag svårt att få hjälp av andra instanser som hjälper arbetslösa. Jag har många gånger fått känna av sprickorna i skydds nätet, när man hamnat mitt i mellan olika instanser som bara ser till sitt begränsade område. De här hjälpmedel kostar 10 000-tals kronor och är ingenting jag har råd att köpa själv, men alla jag pratar med anser att det är självklart att jag borde vara berättigad till de här hjälpmedlen, det är bara inte DERAS uppgift att betala för det. Dessutom hör jag nu så dåligt att även om jag skulle bli helt symtomfri från endometriosis så skulle jag ha svårt att klara mitt jobb pga min hörselskada.

Det som är så läskigt när man bråkar med FK är ju att de sitter med möjligheten att ödelägga hela ditt liv bara genom att ta ett beslut som inte gynnar dig. Just nu kämpar jag för att få göra ytterligare en IVF så att jag kan bilda en familj, jag kämpar för att få intyg till en ny sjukersättningsperiod när min gamla går ut vid årsskiftet så att jag kan klara ekonomin, och jag kämpar för att få hörselhjälpmedel så att jag kan leva ett så normalt liv som möjligt.

Anna Lundholm

Namn- och adressuppgifter

Svenska Endometriosisföreningen

- en ideell förening för kvinnor med endometriosis

Föreningen verkar som patientförening och handikapporganisation. Målet är att stödja kvinnor som drabbats av endometriosis. Detta görs främst genom medlemsinformation och medlemsmöten.

Endometriosisföreningen arbetar också för att informera om sjukdomen och öka kunskapen. Detta tror vi kan leda fram till en bättre vård och utökad forskning.

Styrelse:

Ordinarie ledamöter

*Christina Liffner, * ordförande & nationella kontakter*

Elisabet Andersson, internationella kontakter, medicinska frågor

Carola Bengtsson, medlemskontakter

Karin Hamrin, informationsgruppen & hemsida

Suppleant

Marie Brandberg, kontaktperson i Umeå

Sofia Lindström, ansvarig för Forumet

* E-post: ordf@endometriosisforeningen.com

E-post: info@endometriosisforeningen.com

Telefon: 070-294 82 42

Hemsida: www.endometriosisforeningen.com

Inloggningsuppgifter för medlemmar:

Användarnamn: medlem

Lösenord: krokusar

Vi har olika medlemskap att erbjuda:

- Medlem: 200 kr/år
- Familjemedlemskap: 250 kr/år
- Ungdomsmedlem (under 26 år): 100 kr/år
- Stödmedlem (anhörig, vän): 100 kr/år

PG: 75 49 66 - 0

BG: 5444-4310

Endometriosisföreningen i Stockholms Län

Styrelse:

Ordinarie ledamöter

Karin Hamrin, ordförande*

Carola Bengtsson

Sofia Lindström

Suppleant

Christina Liffner

Elisabeth Roos

* E-post:

ordfstockholm@endometriosisforeningen.com

Kontakter

EndometriosisNytt's redaktion: redaktionen@endometriosisforeningen.com

Ungdomar: ungdom@endometriosisforeningen.com

Halmstad: Margareta Kristmark
kontaktalmstad@endometriosisforeningen.com

Göteborg: Nina Green
kontaktgoteborg@endometriosisforeningen.com

Västerås: Christina Liffner
ordf@endometriosisforeningen.com

Stockholm: Karin Hamrin
ordfstockholm@endometriosisforeningen.com

Gävle: Helene Sjöholm
kontaktgavle@endometriosisforeningen.com

Umeå: Marie Brandberg
kontaktumea@endometriosisforeningen.com